

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
 y
 REDACCIÓ
 CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
 núm. 27, pis 2.^{on}
 BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
 cada trimestre
 ESPANYA, 8 rals.
 CUBA Y PUERTORICO, 16.
 ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LOS TIFUS.

Barcelona va sent la ciutat de las delicias. Després de 'n Romero Robledo en Cánovas. Ab en Romero Robledo vá coincidir la miseria dels treballadors sense feyna; ab en Cánovas coincideix lo tifus. Lo tifus fá de las sévas de uns quants dias ensá, y l' Ajuntament no fá res.

Suposan que 'l tifus entra pel nas, barrejat ab las malas olors.

Si aquesta teoria es certa, Barcelona deixarà de ser aviat la ciutat dels comtes y será la ciutat del tifus. Las clavegueras obstruidas y sense una gota d' aygua que las neteji, exhalan uns perfums capassos de volcar un carro.

Los carrers están sembrats d' escombrarias, y aquellas famosas máquinas d' escombrar que son com un raspall de netejar tubos de quinqués, no fan més que remenarlas y dúrlas de un puesto al altre, perque las bonas olors s' espargeixin per tot arreu y gosin tots los barcelonins de sas dolzuras.

La cals que posan al pis de la Rambla, sembla feta expressa per fer agafar lo tifus fins als plátanos. Cada carrer es un dipòsit de perfumeria, y are ja no 'm fico dintre dels pisos estrets, mal ventilats, pudents... y no m' hi fico perque no surti 'l tifus a obrir-me la porta.

Entre tant lo cementiri es plé, lo qual es un consol, perque es de creure que l' Ajuntament que no neteja carrers ni clavegueras, elevará una atenta exposició a la malaltia, demanantli que 's continga tot lo que puga, fins que tinguem un cementiri nou y capàs per tot Barcelona.

Y es de creure que un Ajuntament com lo nostre y 'l tifus s' entendrán perfectament.

Tots dos perteneixen a la mateixa especie: tots dos son dolents.

Lo primer que recomanan los metjes en las epidemias tifoideas es tenir lo ventrell molt net.

Aixó en part es una ventatje. L' altra dia un pobre treballador sense feyna 's consolava dihent:

—Jo ray, lo ventrell net ja l' hi tinch. Fa quatre dias que no menjo.

Un' altra prescripció es la de beure aygua pura y cristallina.

Aquí a Barcelona no podem queixarnos. Tenim l' aygua de Moncada, batejada ab champagne lo dia de l' inauguració, y sobre tot tenim l' aygua dels pous del Ensanxe que reb las filtracions de tots los pous morts del vehinat, y l' aygua famosa de Dos-Rius.

Un propietari exclamava:
 —Lo qu' es a nosaltres no 'ns farà pas mal l' aygua de Dos-Rius.

—¿La tè de Moncada, vosté?

—No senyor, vaig comprarne una ploma de Dos-Rius; pero ja fá prop de un any que no 'm vé.

—Donchs vagi a donar las gracias a l' empresa.

Lo més bonich es lo que passava en una taberna.

Un mestre ab lo nás roig y granallut y 'ls ulls humits, tenia 'l porró en l' ayre y xarriava. Lo taberner s' anava passejant amunt y avall ab las mans darrera de l' espatlla.

—Diu que hi ha 'ls tifus, deya 'l fulano, passantse 'l darrera de la mà pèls llabis.

—Aixis ho diuhen, responia 'l taberner.

—Y m' han dit que s' agafan bebent aygua. Si es aixis, jo me 'n puch ben riure.

—¿No beheu gens d' aygua vos?

—Ni una gota!

Lo taberner mitj-rihent s' acosta al seu fadri y l' hi diu a l' orella:

—¿Qu' es tanoca aquest fulano! ¡No coneix qu' es batejat!

Lo remey preservatiu contra 'ls tifus es estar molt tranquil y divertir-se forsa.

Aquest remey es molt barato: jo 'l vench a dos quartos.

Ja 'u saben: comprin l' «Esquella de la Torratxa.»

N. N. N.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

¿Perqué no hem de seguir donant la preferencia al Principal?

A tout seigneur tout honneur. En aixó opiném de diferent manera que 'l públich, retret, escás, displicent, deixant que aquells senyors italians, que han d' estar convençuts del seu mérit, perque 'n tenen molt, formin de Barcelona un pobre concepte.

Jo protesto contra aquesta inexplicable apatia, en nom de l' art y de la cultura de Barcelona, y protesto plé de sentiment, perque la busco y no la trobo.

Si una vegada hi sentit no ser rich es are. Si tingues solament lo que t' en Girona—no parlo de 'n Cánovas—voldria tenir la complacencia d' enviar entrada, localitat, cotxe y fins un décim de la rifa de Nadal, a totas las familias de bona posició perque s' arribessin al Teatro Principal una nit, la nit que fan la Dora, per exemple, y estich segur que s' entusiasmarian, y que 'm tornarian lo preu del cotxe, de la localitat, de l' entrada, y fins del décim, donantme de més a més las gracias.

—¿Cóm s' ha de fer per omplir un teatro? pregunta-va jo a un amic que hi concorre cada dia. Una companyia modelo, obras novas é interessants, ovacions entusiastas per part dels pochos que hi assistim... ¿qué més necessita la curiositat de Barcelona?

—¡Ay, amich! vá respondre 'm. La Tessero, en Morelli, en Pasta, en Privato, en Seraffini, en Garzès, tots aquests actors per notables que sigan no bastan desgraciadament. S' han equivocat. Si volen un plé han

de anunciar que 'n Tony Grice amenisarà 'ls intermedis. Y si anuncian que farà alló del burro, fins poden pujar l' entrada.

Es una vergonya per Barcelona que ha aplaudit a 'n en Rossi, y a 'n en Salvini, que are que 's tracta, no de una notabilitat, sino de tota una companyia, cosa que no s' havia vist encare, miri ab indiferencia alló que no ha de tornar a veure.

No: no ha de veure may més una obra com la Dora, ahont desapareix la ficció per donar lloch a la realitat més pura; ahont, l' art no pot pás arribar més enllá; ahont cada personatge es un modelo, cada grupo un quadro viu y animat, cada escena una sorpresa, cada acte un motiu d' entusiasme, y 'l conjunt una maravella.

Lo públich que t' el bon gust de assistir al Teatro Principal, arrastrat per 'l invencible entusiasme, aplaudeix ab frenesi. Puja 'l teló quatre, cinch vegadas al final de cada acte. L' ovació es justissima, es filla del cor...

¡Y l' endemá 'l teatro vuit!

Jo crech que la gent de gust no t' quartos y que la gent de quartos no t' gust.

Ja se sab: Déu dona fabas a qui no t' caixals.

A propòsit del Principal. Sr. encarregat de la guarda-ropia, fassi 'l favor de escoltar un parell de paraulas:

Los trastos que treu a l' escena son indignes de un teatro de primer ordre, ó bé vosté no sab lo que 's pesca. Lo primer acte de la Dora passa en una fonda de Niza y surten uns tapetes sobre las taulas: no hi ha res que dir. Pero 'ls mateixos tapetes surten als actes següents que passen a Versalles, de manera que no sembla sino que 'ls personatjes, viatjin ab los tapetes, al bagul ó que trobantse a la fonda y enamorantse de la mostra los hajan fet seguir.

¿Ne vol un altre? En lo tercer acte que passa en casa de 'n Pasta surt una taula escriptori de caoba, basant tronada per cert. Es una taula que crida molt l' atenció, perque vosté ja sab que s' hi verifica una sustracció de documents. Donchs, miri, en l' acte quiut, que passa a casa de 'n Seraffini surt la mateixa taula.

Vosté dirá: «Es que 'n Pasta y en Seraffini, eran tant amichs, que se servian del mateix ebanista». Pero a mi 'm sembla que la veritat es que la seva guarda-ropia no correspon a l' importancia del teatro.

Si jo fós empresari, l' hi diria: «No ma sirve.»

Al Liceo dos obras de ripiego: *Il Trovatore* y *Il Poilu* y una escatussera, *Il violino del diavolo*.

—Pero Sr. Vallesi ¿qué 's créu que trobará ab *Il Trovatore*?

Pèl moment la Senyora Potentini l' hi esplicará. Lo públich del Liceo no t' entranyas. La Potentini no arriba a la talla: la Leonora del Trovador no s' ha escrit per ella, tot lo que vostés vulgan; pero es una senyora, y l' educació ensenya una cosa: no es lo mateix un teatro que una Plassa de Toros, y una senyora no es un banderillero.

Observan com se casan los escándols del Liceo y la soledat del Principal!

Pel demés los altres artistes, salvo algunas excepcions, ja van fer més bona feina; pero no bastan. Es precis sortirse de la rutina. Artistes desconeguts ab óperas conegudas, està bé; óperas desconegudas ab artistes coneguts, també 'u admeto. Pero óperas y artistes coneguts!.. ¡Vaja, Sr. Vallesi, ja 's vèu que vosté no 's recorda d' allò que diuhen á la sèva terra: «Per tropo variar natura e bella.»

La ma del inglés ¿perqué hem de negarho? no respon del tot á lo que 'l públich de Romea s' espera de 'n Pitarrá, que aquesta vegada s' ha associat ab en Molas.

Per comedia l' obra es massa bufa, y per obra bufa es massa comedia; y per una cosa y per altre es massa extensa.

Ja hi vist qu' en las representacions successivas l' han allerguida, lo qual aplaudeixo ab tota l' ànima y 'l públich també.

Recordo que la senmana passada vaig dirlos que 'ls parlaria dels artistes nous del *Circo ecuestre*, y vaig á ferho.

La familia Fillis verdaderament està de *filis*. La noya salta molt bé á caball: lo noy hi fá salts mortals perillósos, de manera que are comprench perque 'l públich no vá al Principal: perque no hi ha cap comedia que reuneixi l' interés de veure com un artista se romp la nou del coll. Lo noy *Fillis* corre 'l perill de rómpresela cada dia, y cada dia se 'n escapa. Que per molts anys.

Mr. Geretti es també una notabilitat en lo genero. Se gronxa dalt de una corda, que no sembla sino que ab un cop de cap ha de ensorrar lo sostre. Y no l' ensorra.

Després fá molinets espantosos, fins á perdre la figura humana. Sembla un filabarquí funcionant. Qualsevol al veure'l dirá que 'l millor dia agafará un atach cerebral. Y no l' agafa.

Un fadri maquinista al veure'l giravoltar deya: —Quina llástima que 's perdi aquest motor! Al ménos desarrullaria quatre caballs de forsa.

ANTONET.

FRAGMENT DEL LLIBRE INÈDIT

MIL Y UN ACUDITS

PER J. DERN.

—¡Pepito! quan hi ha visitas 'ls noys han de estarse quiets.
—Pero mamá, si ahí deyas que aquest senyó es un ximplet.

Un quinto per ser inútil deya, ab molta gravetat, que si algú l' hi daba un tanto sempre 's sentia del mal.

Un tipo poca vergonya d' aquells que s' fican per tot, l' altre vespre á ne 'l Liceo l' atura un porté y: —¿Qué vol?
—Vull que 'm presenti l' abono.
—¿Que no 'm coneix?—No s
—A la forsa m' déu coneix soch aquell que entra de arrós.

Aixís sempre comensaba un capellá l' seu sermó «Estimats germans caríssims! Fills meus» (y n' tenia molts.)

Me explicava la Riteta lo molt que estima al seu home; diu: Que l' hi porta las calsas perque no l' hi fassin nosa.

Jo Déu meu no vos demano ni pluja ni sol ni vent! ab aixó féu com vos sembli. Pero si 'us demanaré féu lo favor de pagarme una partida que dech, perque tinch un inglés cafre que diu que m' farà malbé, ¡Ab vos Senyor ja hi tinch crédito! Tot plegat ho trobarém.

Anant á penjá un gitano vá girarse al seu confés dihentli:—Guardis del jutjes. Tal hi vá que no s' ho creu.

—Está tant enraiderit que 'l dia que 's mori en Pau, fins lo Cónsul d' Inglaterra crech que dol 's posará.

Un senyó molt compassiu á un gos peté arreplegá, que á més de menjarli 'l sucre, mitj formatxe, l' endemá l' hi vá deixá dos visitas á la sala del davant. Veyent aquella catástrofe

lo treu al carré cremat dihentli:—Veste'n fill pródich ¡Tal farás tal trobarás!

—Mare no vull més monjetas, sempre fá l' mateix sopá.
—Uy, uy, fugiu que vé l' conde l' hi donarém bacallá.

—Tú noy, ahont es Inglaterra?
—Dèu se molt aprop de casa perqué 'l meu pare, cuan trucan diu—Un Inglés, y s' amaga.

ESQUELLOTS.

Ja haurán vist los dos ninots que donèm en lo lloch corresponent.

En lo primer hi figura tot lo que de notable tanca Barcelona: l' aygua de Dos Rius, las clavegueras, lo matadero, lo tifus, miasmas y pestilencias, presidit per un escut, imatge de la Barcelona actual.

Los hi recomano sobre tot la rata pinyada de aquest escut.

En quan al segon ninot hi veurán una reproducció dels entreteniments dels nostres concejals, en los moments en que la fam y 'l tifus cauhen sobre Barcelona. ¿No estranyan una cosa?
¿Com es que tenint tanta sanch freda mantenen tants hombreros?

L' Ajuntament continua sent molt rumbós ab las monjas.

Ara proposa que s' entreguin 54 pessetas cada trimestre á la priora del convent de Arrepentidas en compensació dels drets de consums.

Los treballadors sense feyna pagan consums.

Las monjas se 'n escapan.
Y aixó que fins las *monjetas* ne pagan.

¿Volen acompanyarme á un poble de las inmediatecions de Tortosa?

Vingan ab mí y veurán un arcalde modelo.

Tots los diumenjes desde la casa capitular se 'n va á l' iglesia. Davant seu hi porta un aguatzil tocant la marxa real ab una corneta: al seu costat dos guardas rurals ab la bayoneta calada y ell al mitj empunyant la vara.

Recomaném lo procediment al Sr. Pujol Fernandez, per quan se recordin de ferlo arcalde primer.

Un fulano parlava de la companyia italiana del Principal, y 'n deya: La companyia *gramática* italiana.

Es lo mateix que referintse á las horas del carril que 's regeixen pel meridio de Madrit, deya que anavan ab lo *Mediterráneo* de Madrit.

Parlant un cop del blat que vé dels Estats-Units, exclamava:—Está clar que allá dalt tè de haverhi molt bonas cullitas: com que ja 'n diuhen los *Estats humans*.

Al restaurant un cop va demanar «Un plato de *ternera con gigantes*.»

Y un dia parlant de un amich seu, deya: «Es un bon xicot; si; pero es un burro: no sap escriure quatre ratllas que no las deixi plenas de faltas de *fotografia*.»

L' Ajuntament no permet que las orgas toquin pels carrers.

Esta bé: lo senyor Fontrodona no vol que l' hi fassan la competencia.

Y ademés ell ja 'u sab, Barcelona *no está per orgas*.

Ja ha comensat la matansa de tocinos.

Es com s' hi diguessim: «Se abre discusion sobre la triquina. El Sr. Darder tiene la palabra.»

Pero francament, jo crech que aquest any no s' alarará ningú. Hi ha tanta gana, que entre la fam y la triquina, la resolució ja está presa.

A Igualada hi ha gran passa de verola.
Res, la miseria ilustrada ab grabats.

Un autor dramátich de Paris, Mr. Labiche no ha escrit més que vaudevilles, es á dir, comedias lleugeras; pero ho ha fet sempre ab tanta gracia, que are sembla que 'l volen admetre en l' Academia.

Un tal Pontmartin s' ha horrorisat de que s' obrin las portas de una corporació tant seria al autor de obras tant poch serias.

Un periódich l' hi diu:
—Mr. Pontmartin ¿que ha fet en Labiche, per espay de 30 anys? Divertir á la Fransa ab las sévas agudesas. ¿Qu' heu fet vos en cambi? Fastidiarla ab las vostras tonterias.

La vostra rancunia es lógica; pero la Fransa que ha

rigut ab Labiche y s' ha fastidiat ab vos, será lógica també.

En lo carrer de 'n Códols hi havia un pis per llogar. Los carrabiners van anarhi y van trobarse ab lo següent:

21 mil cigarros puros de varias clases: 200 kilos de fulla; 100 lliuras de planxa de picadura; 13 kilos de retall; 10 kilos de vena; 206 paquets de escafarlata; 750 etiquetas per planxa de picadura; 15 kilos d' etiquetas per cigarros, 380 caixons vuits y motillos y útils per la fabricació del tabaco.

Desd' are ja estich decidit. No faré més que visitar pisos per llogar.

Sempre s' hi pesca algun puro.

En Cánovas va sempre acompanyat de pocas personas.

En Romero Robledo duya sempre un sequit brillant. Aquest va venir de gefe d' húsars y portaba escolta. En Cánovas ha vingut de paisá.

Si al teatro del Liceo no donan novedats, lo dueny del restaurant Sr. Merced, n' ha introduhida una de molt notable. Consisteix en l' obertura de una porta de comunicació entre 'l restaurant y 'l teatro.

Aixís si 's fastidian de la música, poden entrar á pendre un bisteck y retornarse.

Lo restaurant del Liceo, complertament restaurat, ab vagilla nova, tè ademés una cuina excelent. Jo vaig anar á l' inauguració y fins vaig entusiasmar-me.

Vostés dirán:—Si no s' hagués de pujar al tercer pis!.....

Anda dropus, pujin y fora, que ja 'u han fet expressement: pujant s' agafa gana.

Ha arribat un violinista americá D. Claudio D. Brindis de Sala.

Los que l' han sentit asseguran qu' es una verdadera notabilitat, y desitjan que toqui en algun teatro de Barcelona.

No m' hi oposo.

¡Ah! Lo Sr. Brindis de Sala es negre. No 'u estranyin: fá cosas tant inverossimils, que tocant lo violi diuhen que va tornarshi.

Lo Sr. Pujol Fernandez ha anat á Paris.

Desitjariam saber si á l' estació l' espera 'l municipal ab lo barret á la má.

Un altre:

Lo dia qu' en Fontrodona va anar á veure á n' en Cánovas, duya uns pantalons tant llarchs, que fins los arrossegava.

Es fama que 'n Cánovas va dirli:
—Amigo mio, ni tanto ni tan poco.

SONET.

Voldria casarme.

Aixó 'm vá dí un amich en confiansa demanantme parer del que faria, y fentli lo formal, vaig dir:—Voldria saber l' estat solter perque ja 't cansa.

Per casarte que tens *fé* y esperansa? Tira'n un tros á l' olla cada dia; y si feyna no tens, busca y rumia perque las donas, noy, volen pitansa.

Si al cap de l' any sou tres y tens la pega de dá 'l nén á criar, que Déu t' ampari, perque fill, es un pás que molt carrega.

A n' á mí 'm dona fret no mes pensarhi; pero, en fi, tú mateix: no moguis brega; més val aquí que á ca 'l apotecari.

PERE POBLADOR

PENSAMENTS

D' AUTORS ANÓNIMS.

La Iglesia aplica als difunts los mérits dels vius; la Noblesa segueix la contraria, aplica als vius los mérits dels difunts.

—Entre 'ls homes, lo menos defectuós es lo més perfecte.

—No hi ha idólatra més tonto que 'l que s' adora á si mateix.

—Los que creuhen que la amistat es una paraula, no la coneixen.

—Predir un mal inevitable es lo mateix que anticiparlo.

—Lo luxo antisocial dels palaus, insulta la miseria de las cabanyas.

—May son més fortas las donas que quan s' arman de sa debilitat.

—Lo cadalso es la escola del assesino; lo matadero es la escola del butxi.

- Comprar à crédit és pagar dos cops.
- L'inventor de las dedicatorias degué ser un pobret.
- Lo sepulcre es lo gresol de la gloria.
- Hi ha coses qu' es precis véurelas pera créurelas, y altres qu' es menester créurelas pera véurelas. (Seguirá.)

EPÍGRAMAS.

Sempre que miro pintat un quadro de Eva y Adan, quedo sorprés y admirat, veyent à n' ell tant rapat y ella ab pèl tant abundant. Jo no m' ho puch acabar y estich sorprés moltes horas y estich sorprés moltes horas sens poderho posar en clar: ¿Qui dimontri vá inventar la pinta y las estisoras?

F. V.

-Has llansat una expressió que 'm fá fástich, Margarida. -Si no t' agrada, Melció. ¿perqué la culls desseguida?

-Tenint por no compro gos perque no 'l puch mantenir -¿Vols comprá un ca que no menji -Sí, nov.

-Donchs compra un ca-rich. F Ll. y O.

QUÈNTOS.

Dugas nenas parlan de las sèvas cosas. -Vaja, Balbina, diu l' una. Tú no negarás que l' amor es una comedia. -Y hèn conmovedora per cert. -Sí, algunas vegadas. -Sobre tot, quan tiran teló.

Un fulano que se las pega de xistòs, trobantse en una reunió diu una gracia. -Aixó no es de la tèva cullita, l' hi observa un amich sèu.

-Si, senyor. -Es de Quevedo

-Podrá ser; pero are falta saber una cosa: qui ho ha dit primer: Quevedo ó jo.

Un aficionat als desafios parlava ab un home pacífich que sostenia que á n' ell ningú l' obligaria á desafiarse.

-Que sí, deya l' espadatxin.

-Que no.

-¿Y si t' donava una bofetada?

-Tampoch. Escolta: si passant pèl carrer un burro t' planta una cossa, t'hi tornarás?

Costums dels pobles.

Passa una senyora montada á caball: l' espanyol s' atura y mira á la senyora.

L' anglés s' atura y mira l' caball.

Una nena en companyia del sèu pare s' atura davant del aparador de la llibreria de 'n Lopez, ahont hi ha un llibre titolat: «La mujer adúltera», y pregunta:

-Papá, ¿que vol dir adúltera?

-Res, filla mèva, ja 'u sabrás més tart.

A Paris va descobrirse un cadáver dintre del Sena y ficat á un sach, lligat per la part de fora.

Un que no volia creure ab l' existencia de un crim, eya:

-Podria molt hèn ser un suicidi; y que avants de tirar-se al riu s' hagués lligat per disimularho.

Un altre cadáver desquartisat va descobrirse distribuít en difents paratjes y l' mateix individu pretenia qu' era també un suicidi, esplicantlo de la següent manera:

-L' home podia estar borratxo, y creyentse tallar l' ala de un gall, va amputarse un bras. Sense compendre lo que l' hi passa, camina, buscant lo bras que ha perdut. Tot de un plegat rellisca y 's trenca una cama. La cama trencada l' hi dificulta la marxa, se l' arrenca y continua saltant á peu coix. De prompte s' adona que decentment no pot tornar á casa seva en aquell estat ¿y qué fá? 'S talla l' cap y l' deixa en un recó, continua caminant, fins que l' cos no pot més y 's queda estès per allí terra.

En un llibre francés titolat l' Art de la Danse imprès en l' any 1806, s' hi llegeix entre altres la següent aixurada anecdota:

«Lo compte de Choiseul que després vá ser mariscal de Fransa, siguié un del amants de la célebre Ninon Lenclos.

»Mes no arribá may á inspirar estimació á tant capritxosa dona, que parlant d' ell solia dir:

-«Es, certament, un senyor molt digne; pero may á una l' hi venen ganas d' estimarlo.

»En cambi estava perdudament enamorada de Pecour un bailari dels més celebres de la seva época.

»Un dia l' compte 's trobá ab lo bailari á casa de Ninon Lenclos, y veyentlo vestit ab un traje molt semblant á un frac de uniforme, l' hi preguntá ab molta ironia:

-«Minyó: ¿en quin cos serveixes?

Pecour l' hi respongué:

-«No serveixo senyor: jo mano. Mano un cos en lo qual vos hi serviu fá una pila de temps.

Un' altra anecdota de un altre llibre francés:

«Sainte Beuve, lo célebre literat se passejava per un bosch ab una senyora del bon tó, que havia anat á passar l' istiu á fora.

»Després de divagar varen seure's sobre l' fresch herbey, y quan lo poeta anava á. expresar las sèvas expansions, la senyora després de haver olorat fortament varias vegadas, exclamá:

-«No sentiú quina olor més estranya?

-«Efectivament, respongué Sainte Beuve després de haver olorat també. Aixó es algun malvat que ha deshonrat á la mare naturalesa.

»Se 'n anaren més lluny; pero l' mal olor seguia sentintse:

»Efectivament, la naturalesa havia sigut deshonrada pèl malvat en qüestió; pero ho havia sigut en l' indret mateix en que Sainte Beuve s' havia assentat, y per aixó se 'n portaba la proba del delictu enganxada á las calsas.»

Veyent una dona magre, diu un jove:

-«Vet'aquí una dona simpática, que jo 'n necessitaria una.

Un altre jove respon:

-«No veus? Donchs jo 'n necessitaria dugas.

-Senyora, per quin motiu, haventse inventat la pólvora, continua l' amor servintse de las fletxas?

-¿No sab per quin motiu? Per no fer soroll, y evitar que 'ls gelosos s' enterin de certs disparos.

-Desenganyat, deya un vehi á un altre: la temperatura 's refreda: lo mèu termómetro ha baixat dos graus.

-Més há baixat lo mèu.

-Si qu' es estrany: posats l' un al costat del altre haurian de baixar igual.

-No: es que del mèu se ha trencat lo clauhet que 'l sostenia y se 'n ha anat al carrer.

Davant de una taula rodava la ruleta qu' era un contento. Los jugadors atravessavan cantitats grossas, espantosas.

Per últim se sent una véu que diu:

-Poso quatre rals á vermell.

Gran riatura dels jugadors. Y ell adressantse y prenent una actitut teatral, afegeix:

-Y contèu ab que 'ls defensarè ab la mateixa energia, que si fossen cinch!

Un foraster pren un cotxe per un' hora, dona un duro, y l' cotxero l' hi torna tres pessetas en sis monedas de dos rals.

Entre aquestas monedas de dos rals n' hi havia una completament falsa.

Y l' foraster la pren y entregantla al cotxero, l' diu:

-La propinal!

Lo cotxero, rihent:

-¿Qué n' es d' espavilat!... Jo 'm creya que no la coneixeria!

Conversa que sentirem ahir al vespre.

La escena passa entre un borratxo y un municipal, ab barret dels nous y tot.

-¿Podoy dirme—preguntaba lo primer ab veu gangosa y tot lent tintinas—si vaig prou dret per anar cap á la Rambla?

-No senyor—contestá lo segon mitj castellá mitj catalá, ó sigui ab dialecte municipal—pero aneu prou tort perque vos porti á ca' la Ciutat.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Primera y segona prima género que 's ven bastant y que se 'n fan moltes cosas d' adorno y d' utilitat.

Molt nutritiu es ma tersa y de gran necessitat. Si prompte 'l tot vols trobarne los litógrafos ne fan.

TRENCA-PLATS.

II.

Es cosa dugas doblada que quan está tot l' Ignés, si fan al teatro la hu tres y li porto, molt trempada ja no 's recorda de res.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Sempre tinc plena de carn la boca mentres treballo, lo mèu amo ingrát ¡y callo! sempre 'ls ulls m' está picant.

TRES APRESENTS.

ANAGRAMA.

Ahir lo tot va dú al tot de tot una caixa plena. Soch de tot que li darán una bona recompensa.

XIRIMIA.

TRENCA-CLOSCAS.

Aiguafreda, Ocata, Numancia, Mahon, Solsona, Sarriá. Posar aquests noms en columna de modo que diagonalment digan un poble de Catalunya.

GANXONET.

QUINT DE PARAULAS.

.
.
.
.

Substituir los piehs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla lo que tenen los versos; la 2.ª una divinitat; la 3.ª una fruita y la 4.ª lo que tenen los àngels.

PAU CORNADÓ.

LOGÓGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Una vila.
- 1 2 3 4 7 8—Una eyna de manyá.
- 4 5 6 3 7—Una casa de fora.
- 6 5 1 2—Una ciutat.
- 1 2 3—Una que tè molta sal.

GARRELL Y GARROFA.

GEROGLIFICH.

A Burdeos V
L L
A viño
A ngola
D N T S.

ERNEST FREIXA.

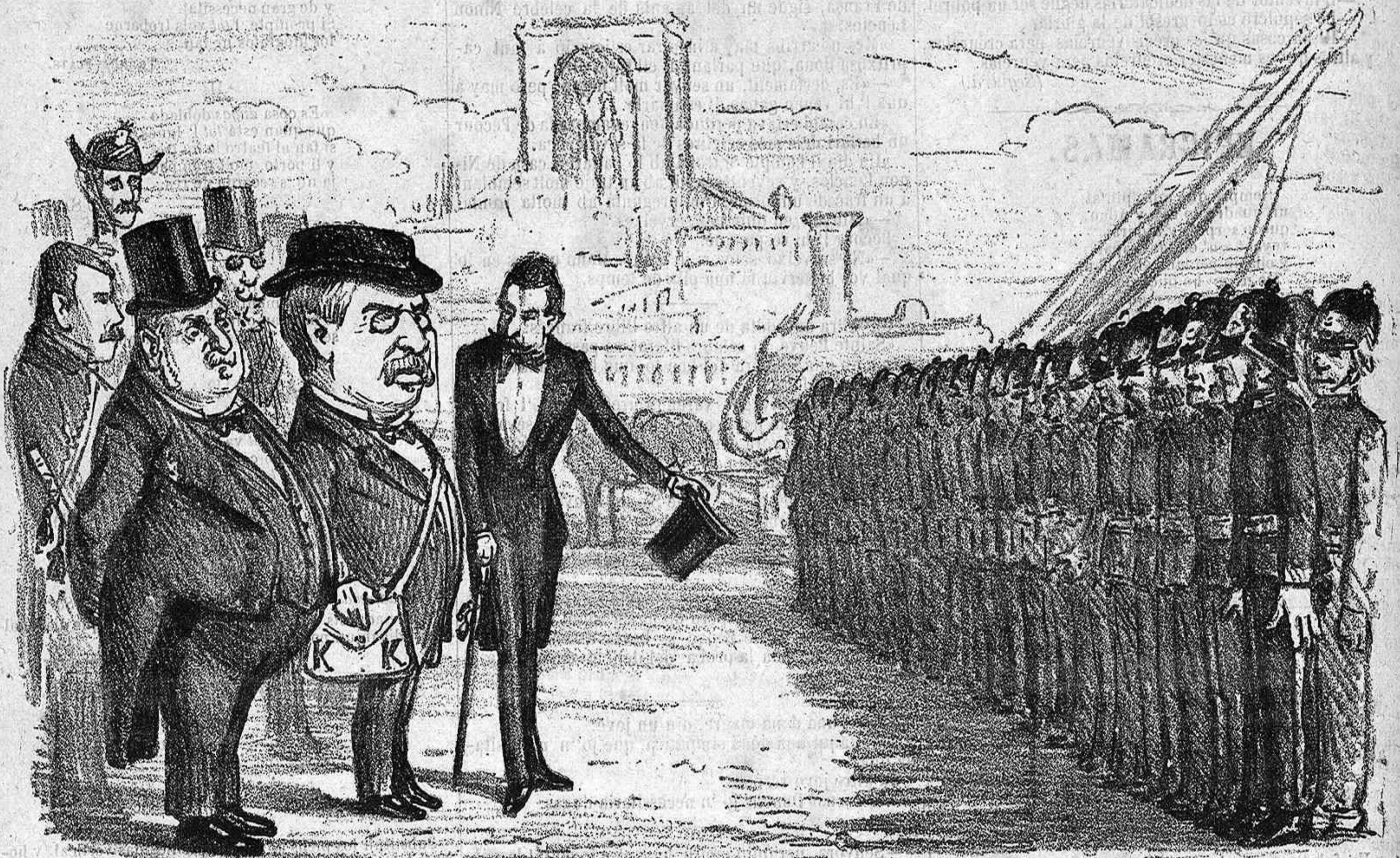
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª—Mariano.
- 2. IDEM 2.ª—Llabó.
- 3. ENDEVINALLA.—Caball.
- 4. MUDANSA.—Miri, siri, liri, tiri.
- 5. QUINT DE PARAULAS.—Prosa
Rival
Ovari
Sarna
Alia t
- 6. TRENCA-CLOSCAS.—Figuera
- 7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Ajudant.
Adan.
Ajuda.
Data.
Nata.
Juan.
- 8. GEROGLIFICH.—Com més curt es lo dia menos horas tè de sol.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

ADMINISTRACIÓ MUNICIPAL DE BARCELONA.

Obsequiant als forastès

Olvidan molt tranquils tot lo demès.

Barcelona avuy al dia

Porqueria y res més que porqueria!